

Muntsa Mimó

Quatre persones diferents no somien el mateix

animallibres

SENSE VIATGE AL SÀHARA

La Tidir va pujar les escales de casa de quatre en quatre. Després de l'entrenament, havien anat a fer un gelat i s'havia entretingut xerrant amb les amigues. Però quan la mare li va obrir la porta, es va adonar de seguida que ningú no li retrauria el retard. Tenia els ulls vermells, la mare, com si hagués plorat. I el pare ja era a casa.

Els ho van dir abans de sopar, amb els tres germans amuntegats al sofà. Havien fet un ERO a l'empresa on treballava la mare. No l'havien acomiadat, però la reestructura d'horaris implicava una retallada de sou. I com que el pare tampoc guanyava tant, aquest estiu no podrien fer el viatge que havien planejat. Als bessons tant els va fer, mentre tinguessin

una pilota de futbol i un espai on clavar-li puntades de peu, en tenien prou. De fet, ni sabien ben bé on era, el Sàhara. Però la Tidir no es podia creure que aquest any tampoc no anirien al desert. Feia mesos que planificaven el viatge. Amb sis anys complerts, els pares havien pensat que en Martí i en Joan ja eren prou grans per conèixer la terra on havia nascut la seva germana. Perquè la Tidir era una tuareg. Havia passat la infància en una tribu nòmada, vivint entre la sorra i el cel, a cura de les dones de la haima, que l'havien criat amb llet de camella, regalant-li una memòria feta de teles de colors i cantarelles amb olor de fum. Als tres anys, una ONG l'havia enviat a passar unes setmanes a un país molt diferent, on la família d'acollida, en saber que era òrfena, va decidir adoptar-la. Els tràmits van ser força ràpids i la Tidir ja no va tornar al seu país d'origen. Quan va ser prou gran, la mare li va explicar que un grup de tuaregs l'havien trobat embolicada en una pell de dromedari, en un oasi. Era un miracle que hagués sobreviscut al fred de la nit.

—No podem fer el viatge, perquè és massa car. Però hem pensat que potser t'agradaria anar a passar uns dies a fora. Fer una estada en un camp de treball o uns campaments...

La Tidir no hi va mostrar gaire entusiasme. Els campaments on anaven alguns dels seus amics ja feia dies que havien exhaurit les places. Però la mare va seguir parlant.

–Precisament avui, en tornar de la feina, he trobat aquest fullet a la bústia. És una propaganda de vacances per a nois i noies de la teva edat.

–Ara fiquen propaganda de colònies a les bústies?

–Quina casualitat, oi? No són ben bé colònies, fes-hi una ullada. Sembla un lloc prou maco. Hi ha piscina i cavalls.

–Serà caríssim.

–Tenen unes places becaades, perquè és el primer any que ho fan i ho volen promocionar... Potser podríem provar-ho.

La Tidir va agafar el fullet sense gens d'interès. Però després de parlar amb els amics i adonar-se que absolutament ningú es quedaria a la ciutat aquell estiu, va acceptar que la mare fes la sol·licitud. I quan van rebre una trucada comunicant-los que havia guanyat una de les beques, va rellegir les activitats que s'oferien, totes molt atractives, i va decidir que intentaria passar-s'ho com més bé millor.

NO VULL QUE M'APUNTIS ENLLOC

–Pol, t'estic parlant. Vols deixar l'iPad un moment, sisplau?

Amb el cap cot, l'esguard concentrat, i els dits voleiant per la pantalla tàctil, el noi no es va dignar ni a mirar la mare, que, empipada, va picar amb el palmell damunt la taula. Els coberts van dringar, però en Pol es va limitar a dirigir-li una mirada avorrida i es va tornar a engrescar en el joc. Finalment la mare li va arrabassar l'aparell.

–No t'havia dit que a l'hora de sopar no vull pantalles?

–D'acord... –En Pol va arronsar-se d'espatlles i es va concentrar en el brou, xarrupant fort a cada cullerada, en un intent de provocar-la. Però ella va

fer veure que no se n'adonava i va treure el tema que la neguitejava des de feia dies.

–M'has de dir on vols que t'inscrigui aquest estiu: al casal esportiu, al casal d'anglès o als campaments del cau del barri.

–No vull que m'apuntis enlloc. Em puc quedar a casa.

–De cap manera, ja saps que treballo tot el dia.

–Em podries deixar el dinar preparat...

–Tampoc vull que et passis el dia sense fer res, enganxat a l'ordinador.

En Pol va deixar anar un sospir. La perspectiva d'aixecar-se tard, fer-la petar amb el WhatsApp i passar el dia jugant amb la PSP, amb alguna estoneta de televisió per variar, li semblava tan meravellosa que, adoptant un posat seriós i responsable, va deixar anar:

–Els campaments i els casals costen molts diners, mama. I sempre et queixes que el papa no ens vol pagar res. Si em quedo a casa et sortirà gratis.

–Gratis? La milionada que hauria de gastar en psicòlegs perquè et desintoxiquessin les neurones! I el teu pare ni l'esmentis. Me'n vaig a Holanda, me'n vaig a Holanda... Ni un ingrés en cinc anys. I que el busquin.

–Potser me'n podria anar amb ell. Un mes, a Holanda. –Mentre ho deia, en Pol es va representar el pare, tal com l'havia vist l'última vegada, a la porta

d'embarcament de l'aeroport. Duia uns texans estripats i unes botes camperes, molt guais. La samarreta de tirants li deixava al descobert un tors i uns braços completament coberts de tatuatges. Li va donar un cop de puny a l'espatlla, mentre li deia que passarien el Nadal plegats. Però ja n'havien passat quatre, de Nadals. En Pol l'havia afegit a l'Instagram, li enviava correus electrònics i sempre mirava si estava connectat al WhatsApp. Però a poc a poc va quedar clar que el pare només es feia viu quan li anava bé. Una trucada arran de mitja nit, un paquet amb uns cascos per escoltar música, una postal amb una vaca fumant un porro i l'escrit «per al meu campió»... Per en Pol aquelles notícies eren una festa. Però amb el temps fins i tot aquells breus contactes es van anar fent més esporàdics fins a desaparèixer del tot. Feia gairebé nou mesos que no en sabien res. A vegades a en Pol li donava per pensar que si hagués estat el seu pare de debò potser hauria estat diferent. Un dia que es va enfadar molt amb la mare, l'hi va deixar anar, però ella el va abraçar fort i li va dir que no digués ximpleries, que allò no hi tenia res a veure. Havien tingut mala sort, això era tot.

—Si no surt res millor, t'apuntaré als campaments del cau. Almenys estaràs a l'aire lliure i faràs exercici.

—No vull anar als campaments del cau, són un avorriment. Cada any fan el mateix i, a més, només

hi van nens petits, del meu curs no hi va ningú. Si m'hi apuntes em moriré, que ho sàpigues.

La mare no va dir res, només va moure el cap. En Pol va aprofitar la seua reacció per agafar el comandament del televisor i augmentar el volum.

L'anunci mostrava una masia emmarcada per un bosc. La veu en off explicava que aquelles podien ser les millors vacances per a nois i noies. A més de fer excursions, muntar a cavall i fer esport, es dedicava molt temps a la tecnologia: videojocs, realitat virtual...

—Què fas, mama?

—Apunto aquest telèfon. Demà mateix demanaré informació.

—No hi aniré.

—Ja ho veurem, això.

3
LES MILLORS VACANCES DE
LA MEVA VIDA

La Clara Mei va acomiadar-se dels amics a la sortida de l'institut. Tenia dentista i havia quedat amb la seva àvia, que la hi acompanyaria. Mentre esperava, va veure el cartell enganxat a la porta de l'institut. Li va cridar l'atenció de seguida. Era l'anunci d'unes vacances d'estiu per a joves entre dotze i quinze anys, amb unes fotos molt acolorides, que mostaven una masia amb les parets cobertes d'heura, una piscina amb l'aigua molt blava, ponts de mico, tirolines... i una foto petita d'un noi muntat en un cavall gris que s'allunyava per un camí envoltat de boscos.

La noia es va treure un bolígraf de la motxilla i es va anotar el número de mòbil del cartell al dors

de la mà. L'àvia, que venia de recollir la Laura Yin al parvulari, la va renyar.

—Segur que dus algun paper a la motxilla, quina dèria que t'ha agafat d'escriure't coses pel cos. I amb bolígraf, després a l'hora de treure-t'ho has de fregar tant que et fas mal.

—Mira, iaia, munten a cavall. I quins boscos...

L'àvia va fer una ullada al cartell.

—Quin lloc més bonic...

—Jo hi vull anar —va intervenir la Laura Yin.

—Ets massa petita —li va dir la Clara Mei—. Tu aniràs al casal dels esquiroles del barri i t'agradarà molt, ja ho veuràs. Però jo sí que hi aniré. Els pares em van prometre que si treia bones notes m'apuntarien a uns campaments de natura.

Davant la insistència de la filla, el pare de la Clara Mei va trucar aquell mateix vespre. Li va sortir un contestador amb un missatge gravat. L'estada es feia el mes de juliol. Només hi havia vint places i el preu era molt elevat. Però com que era el primer any que s'organitzava, hi hauria un sorteig per adjudicar alguna plaça gratuïta. Només calia deixar el nom i la data de naixement de la noia o el noi i entraria al sorteig. Si hi havia sort els avisarien. Quan la Clara Mei se'n va assabentar, va voler trucar-hi de seguida per deixar-hi les dades. Els pares hi van estar d'acord, tot i que li van fer veure que les possibilitats que li toquessin eren ben poques.

–I de tota manera, un mes a fora és molt temps –va fer la mare–. Nosaltres pensàvem en un parell de setmanes. Vols dir que no t’enyoraries? I tota sola, a més, sense conèixer-hi ningú.

La Clara Mei no va dir res, però tenia clar que, si li tocava, serien les millors vacances de la seva vida.